

Valentijn Aafjes

Tijd: heden

Valentijn schuift zijn rugzak in de bagageruimte van de touringcar. Het is een T916 Acron van Van Hool, met een 462pk-motor. Hij is vuurrood en in glimmende topconditie. Je zou er bijna zin van krijgen om naar de Ardennen te gaan. Bijna, want de rest van 2C gaat helaas ook mee.

‘Moven, professor,’ roept iemand achter hem.

Kennelijk is hij niet snel genoeg opzijgegaan, want hij krijgt een stomp in zijn rug.

Driss, natuurlijk. Hij heeft zijn sporttas als bokshandschoen gebruikt.

Zo ziet Driss er ook uit: als een bokser. Valentijn heeft tot zijn grote verdriet nog steeds het lichaam van een basischoolleerling, Driss daarentegen is groot en gespierd. Eén troost: hij heeft niet alleen het lijf maar ook het brein van een bokser. Als je veel klappen en stoten tegen je hoofd krijgt, kun je hersenschade oplopen. Mohammed

Ali, bijvoorbeeld, had er zelfs een degeneratieve hersenziekte aan overgehouden. Het zou Valentijn niet verbazen als Driss ook zoiets heeft, want waarom zou hij zich anders als een gorilla gedragen?

Driss port hem met zijn elleboog. ‘Wat sta jij nou stom te grijnzen?’

‘Niks,’ zegt Valentijn snel, voordat hij weer een ram krijgt. Gelukkig heeft Driss een spanningsboog van drie seconden. Hij is Valentijn al vergeten en slentert het plein op met zijn handen in de zakken van zijn Adidas-trainingbroek.

‘Trek het je niet aan,’ zegt een meisje met lang blond haar en een rolkoffer tegen Valentijn. ‘Driss bedoelt het niet zo kwaad.’

Jessica. Ze draagt een strakgespannen shirtje met KEEP OUT! erop.

Valentijn mompelt iets onduidelijks terug. Als hij met wiskunde een som moet oplossen, weet hij precies hoe hij het zal aanpakken. Iemand uitleggen hoe een dieselmotor werkt? Een fluitje van een cent. Maar bij simpele, spontane gesprekjes lijken zijn hersenen en tong ineens vastgeroest. *Kan ik je met je bagage helpen?* oefent hij in gedachten.

Te laat. Ben van Poppel duikt op in zijn camouflagebroek. Hij legt zonder iets te vragen de rolkoffer van Jessica in de bagageruimte.

‘Bedankt,’ zegt ze.

Valentijn vlucht de bus in. De bestuurdersstoel is leeg. Hij onderdrukt de neiging om achter het stuur te kruipen en

weg te rijden – het is een automaat, dus verschrikkelijk moeilijk kan dat niet zijn. Irmak is de enige die al in de bus zit. Haar felblauwe hoofddoek doet haast pijn aan zijn ogen. Ze geeft hem een knikje en kijkt dan weer door het raam, naar het gekrioel op het plein van ouders en leerlingen met hun koffers en tassen. In tegenstelling tot de andere meiden uit 2C doet ze nooit hysterisch. Hij schuift op de stoel achter die van haar en legt zijn plastic tas naast zich neer. Er zitten spullen in voor onderweg. Nog voor hij ze tevoorschijn kan halen, komt een magere man in een lange regenjas de bus in. Waarschijnlijk is het de chauffeur, want Valentijn heeft hem nooit eerder gezien. Alles aan de man is beige. Zijn kleding, zijn gelaatskleur en zelfs zijn dunne haar. Hij draalt even en loopt vervolgens een eindje het gangpad in. ‘Mevrouw Vos is er nog niet?’

Ze zeggen wel eens dat er geen domme vragen bestaan, maar deze is toch behoorlijk stompzinnig, vindt Valentijn. Alsof hun lerares Nederlands stiekem op het bagagerek is geklommen of zich achter een van de stoelen heeft verstopt.

‘Jawel, meneer,’ antwoordt Irmak. ‘Mevrouw Vos staat daar.’ Ze wijst naar de ingang van het schoolplein.

‘Dank je.’ De man stapt weer uit.

Valentijn haalt *Duïsternis over Sethanon* en zijn iPod uit zijn tas.

Oortjes in. Muziek aan.

Terwijl de klanken zijn hoofd binnendringen, kijkt hij naar de beige man, die met Vos staat te praten. Het is net

een stomme film. Valentijn ziet hun monden bewegen, maar hij hoort Hardwell. Vos trekt een teleurgesteld gezicht, de man knikt en verdwijnt.

The end.

Valentijn duikt in zijn boek en sluit zich af van de rest van de wereld. Terwijl hij avonturen beleeft in Krondor, stroomt de bus langzaam vol.

‘Help! Zoek dekking!’

Valentijn kijkt verstoord op.

Driss weer. Hoe verrassend.

‘Een boek!’ roept hij. ‘Help! Help!’ Hij deinst achteruit alsof hij wordt aangevallen door een giftige slang.

Inkie en Fleur schudden van het lachen. Ze hebben niet eens in de gaten hoe lachwekkend ze zelf zijn in hun bijna identieke kleren: een paars shirt en een spijkerbroek met in elke pijp een horizontale scheur op kniehoogte. Omdat Inkie nogal klein en Fleur juist erg lang is, zien ze eruit als een komisch duo.

Met een onaangedaan gezicht zet Valentijn de muziek af. Niet dat het echt nodig is, want Driss praat zo luid dat de hele bus kan meegenieten.

‘Welke sukkel neemt er nou een boek mee?’ roept hij.

Je bent zelf een sukkel, zou Valentijn willen zeggen. Kun je eigenlijk wel lezen met dat gekneusde brein van je?

Maar dan heeft Driss het boek al afgepakt en reist het door de bus.

Tot mevrouw Vos het ziet en haar hand ophoudt. ‘Jongens, jongens.’

‘Ik ben een meisje, hoor,’ zegt Fleur. Maar ze geeft het boek

toch aan Vos, terwijl ze verontschuldigende glimlachjes uitzendt naar Inkie.

‘Ga zitten, Driss.’ Mevrouw Vos wacht tot hij doet wat ze zegt en bestudeert dan het boekomslag. ‘Lijkt me spannend. Is het van jou, Valentijn?’

‘Van wie anders?’ roept Inkie en ze giert het weer uit terwijl ze haar zwarte haarlok met een bestudeerd gebaartje opzijduwt. Hij valt meteen weer voor haar ogen.

Vos geeft Valentijn zijn boek terug. Hij klemt het zolang tussen het opklaptafeltje en de stoel voor hem. Hopelijk laten ze hem wel met rust als hij een spelletje op zijn telefoon doet.

Meneer Van Piere komt hijgend de bus in. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben,’ zegt hij. ‘Mijn vrouw... Ik moest haar nog even...’

‘Nog even...’ Tygo gaat staan en beweegt zijn bekken veelbetekenend naar voren en naar achteren.

‘Gatver!’ roept Fleur. ‘Weet je wel hoe oud hij is?’

Meneer Van Piere is zo blind als een mol, maar aan de ogen van mevrouw Vos mankeert niks.

‘Wat moet dit voorstellen?’ vraagt ze koeltjes.

‘Gewoon een vreugdedansje, mevrouw.’ Tygo grijnst.

‘Omdat we deze week niet hoeven te werken.’

Vos legt haar handen op haar dikke buik. Valentijn vermoedt dat er een tweeling in zit, want anders is ze zwanger van een reus.

‘Dat had je gedacht,’ zegt ze tegen Tygo. ‘Het heet niet voor niets wérkweek. De eerste corveebeurt is voor jou.’

Irmak applaudisseert. ‘Eén-nul voor mevrouw Vos.’

Vos juicht zonder geluid en draait zich om naar meneer Van Piere. Tygo steekt zijn tong uit naar haar rug.

‘Moet je maar niet zo raar doen,’ vindt Irmak.

‘Dat oude mensen het doen, is helemaal niet zo raar,’ zegt Jessica. ‘Mijn opa en oma zijn bijvoorbeeld nog steeds stapelgek op elkaar en...’

‘Niet zeggen! Niet zeggen!’ Fleur schudt wild met haar handen en slaat ze dan voor haar ogen. ‘Nee! Het is al te laat. Nu zie ik het de hele tijd voor me.’

Valentijn vraagt zich af waarom sommige meiden zo overdreven moeten reageren. Angelina Jolie gedraagt zich zelfs niet zo aanstellerig als ze actéért.

‘Is iedereen er?’ vraagt Vos.

‘Nee, mevrouw!’ roept Jessica. ‘Mila is er nog niet.’

‘Mila gaat helaas niet mee,’ zegt Vos. ‘Ze is vannacht plotseling ziek geworden.’

‘Ik tel de leerlingen wel even.’ Meneer Van Piere zet zijn tas neer. Het is dezelfde leren boekentas die hij elke dag meeneemt naar de scheikundeles. Dan zit er altijd een broodtrommel in. Met twee postelastieken eromheen, in de vorm van een kruis. En onder dat kruis zit een appeltje geklemd. Hij eet het stevast op in de klas, na de eindzoemer van het derde uur.

‘Uw fruithapje?’ heeft iemand een keer gevraagd.

Meneer Van Piere kon er niet om lachen. Hij heeft nog minder humor dan een dode boom.

‘Halootjes allemaal!’ Een enorme kerel met een baard komt binnen en blijft op de bovenste trede staan. Rode bretels houden zijn linnen broek omhoog, en zijn buik

barst bijna uit de knopen van zijn geruite hemd. ‘Ik ben Jan, jullie chauffeur. Is iedereen aan boord?’

‘Vierentwintig leerlingen,’ zegt meneer Van Piere.

Mevrouw Vos knikt. ‘Dan zijn we compleet.’

‘Okidoki.’ De chauffeur gaat weer naar buiten. Door het raam ziet Valentijn hoe hij de bagageruimtes sluit. Dan klimt Jan weer in de bus en neemt plaats achter het stuur.

‘Welkom, jongeluitjes,’ zegt hij door de microfoon. ‘We gaan er in de Ardennen een geweldige tijd van maken!’

De deuren sluiten met een sis. Er gaat gejuich en gejoel door de bus.

Jessica zwaait door het raam. ‘Dag, mam!’

Valentijn heeft vanmorgen al afscheid van zijn moeder genomen. Ze werkt bij de politie en moest al vroeg beginnen.

De chauffeur claxonneert en rijdt de straat uit. Valentijn doet zijn oortjes weer in en zet de muziek extra hard aan.

Zo, en nu ongestoord lezen. Hij wil zijn telefoon opbergen en...

Wacht. Er komt een berichtje binnen. Hij drukt op het icoontje.

SPEEL MIJN DVD AF!

HET IS DIE MET HET GELE HOESJE

DOE HET BINNEN VIJF MINUTEN

ANDERS BREEKT DE HEL LOS

Wat een vreemde tekst. Valentijn weet niet of hij moet schrikken of lachen. Het nummer van de afzender doet geen belletje rinkelen, en een profielfoto ontbreekt.

WTF, schrijft hij terug.

Het antwoord komt meteen: DIT IS GEEN GRAP!

Valentijn kijkt naar Driss, die ook met zijn toestel bezig is.

Hij weet het ineens zeker. Driss heeft hem dat berichtje gestuurd! Hij hoopt natuurlijk dat Valentijn het serieus neemt en echt naar die dvd zal gaan zoeken. En als hij hem dan vindt en afspeelt...

De beelden en geluiden tuimelen door zijn hoofd: scheldwoorden en hoongelach, de hondendrol in zijn kluisje met het vlaggetje erop toen hij jarig was... Driss heeft het natuurlijk allemaal stiekem gefilmd met zijn telefoon en op die dvd gezet. De hel zal voor Valentijn juist losbarsten als hij de opdracht wél uitvoert. Heel 2C zal zich kapot lachen, de hele werkweek lang.

Pech voor Driss. Daar trapt hij mooi niet in.

Valentijn laat de telefoon in zijn zak glijden en pakt zijn boek.

Walter van Piere

Tijd: een halfjaar eerder

De verwarming loeide. Het was warm in de lerarenkamer. Walter had graag zijn jasje uitgetrokken, maar hij vreesde zichtbare zweetplekken onder zijn oksels.

‘De sectie geschiedenis verzorgt zoals altijd de Romereis voor de derde klassen,’ zei Meike Vos.

Walter had ook wel naar Rome gewild. Het Colosseum bezoeken, het oog in de koepel van het Pantheon zien en een muntje werpen in de Trevifontein. Het was er nooit van gekomen. Zijn vrouw hield niet van reizen, en toen hij eindelijk genoeg moed had verzameld om dan maar alleen te gaan, kreeg ze dat ongeluk.

‘Voor 2A en 2B hebben we Londen bedacht,’ ging Vos verder. ‘De begeleiding is al rond. Blijft alleen 2C nog over.’ Er ging een zacht gekreun door de ruimte. 2C was niet de gemakkelijkste klas.

Een rotklas zelfs, vond Walter. De leerlingen noemden

hem Vampier als ze dachten dat hij het niet hoorde en hadden geen enkel ontzag.

‘Ik denk niet dat we 2C moeten onderdompelen in cultuur,’ zei Vos. ‘Dat hebben we vorig jaar al geprobeerd en de musea waren niet echt blij met onze leerlingen. Daarom hebben we ditmaal gekozen voor een actieve werkweek in de Ardennen. 2C gaat abseilen, vloten bouwen, wildwaterkanoën, mountainbiken en dat soort dingen. Dus...’ Vos keek haar collega’s opgewekt aan. ‘Wie gaat er mee als begeleider?’

Iedereen staarde naar buiten of tuurde op zijn of haar telefoon.

‘Kom, mensen, wat meer enthousiasme,’ zei Vos. De rode staart van het vosje dat op haar bovenarm stond getatoeerd, piepte onder haar korte mouwtje uit.

Het was Walter een raadsel waarom zo veel vrouwen tegenwoordig graag op ruwe zeebonken wilden lijken.

‘En jijzelf dan, Meike?’ klonk het achterin. ‘Jij hebt tenminste een klik met ze.’

Vos werd lichtelijk rood en streek over haar buik. ‘Eigenlijk had ik het nog even voor me willen houden, maar...’ ‘Je bent in verwachting!’ raadde iemand.

Vos knikte en er werden felicitaties gemompeld. Sommige vrouwen sprongen op om haar te zoenen. Walter keek stiekem op zijn horloge.

‘In juni ben ik bijna zeven maanden,’ zei Vos toen iedereen weer was gaan zitten. ‘Jullie willen toch niet dat ik met zo’n buik...’ Ze gaf met haar armen de maat van een flinke strandbal aan. ‘... de berg af daal aan een touw?’

Iedereen grinnikte.

‘Dus blijft mijn vraag: wie wil 2C begeleiden?’

Walters maag speelde al op bij het idee.

‘Mij niet gezien,’ zei een collega. ‘Ik kan je nu al voorspellen dat het een ramp wordt.’

Het hele leven is een ramp, dacht Walter.

‘Niet zo pessimistisch.’ Vos zette haar handen in haar zij.

‘Juist voor deze klas kan een survivalweek bijzonder leerzaam zijn. De leerlingen zullen over grenzen heen moeten gaan...’

Een spottend lachje van de lerares biologie. ‘Als er iets is wat ze niet hoeven te leren, is dat het wel.’

‘Hun eigen grenzen,’ ging Vos stoïcijns verder. ‘De positieve ervaringen die ze opdoen, zullen hun zelfvertrouwen vergroten. En dan heb ik het nog niet gehad over groepsbinding...’

Walter onderdrukte een geeuw.

‘Wat mij betreft blijven ze gewoon thuis,’ hield de biologieleerares vol.

Vos kon haar ergernis niet meer verbergen. ‘Alle leerlingen van deze school hebben recht op een werkweek. Ook 2C.’

Maar nog altijd meldde niemand zich als vrijwilliger.

‘Goed,’ zei Vos vinnig. ‘Dan neem ik de taak van begeleider wel op me. Ondanks mijn zwangerschap. Maar er moet toch echt nog iemand mee.’

Het werd weer akelig stil in de lerarenkamer. Tot Walters telefoon overging.

‘Excuses.’ Hij voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen.

‘Mijn vrouw. Ik moet deze echt even nemen.’ Haastig liep hij naar de gang en sloot de deur achter zich.

‘Waar blijf je?’ vroeg zijn vrouw met haar breekbare stem. Hij glipte de toiletruimte in. ‘Je weet toch dat ik een vergadering heb?’

‘Maar de hulp is al weg. Kun je niet wat eerder naar huis komen?’

‘Zodra we hier klaar zijn, goed? Ik kom zo snel mogelijk, lieverd.’ Hij borg de telefoon in de binnenzak van zijn jasje en depte zijn voorhoofd en polsen met verkoelend water uit de kraan. Met tegenzin ging hij terug naar de lerarenkamer.

Waarom stopte iedereen met praten zodra hij binnenkwam?

‘Excuses,’ zei hij nog maar eens. ‘Zijn jullie er al uit?’

‘We hebben gestemd,’ zei de collega naast hem. ‘Het was unaniem. Jij gaat met Meike en 2C naar de Ardennen.’

‘Maar mijn vrouw...’ begon Van Piere.

Niemand luisterde naar hem. Iedereen wilde naar huis of roken.

‘Het wordt vast leuk,’ zei Vos en ze schonk Walter een glimlachje.

Hij stelde zich voor dat hij een machinegeweer uit zijn boekentas haalde en iedereen neermaaide.